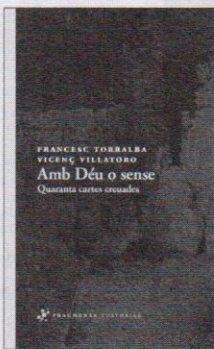

Carla Liébana

'Foc Nou' recomana

AMB DÉU O SENSE
Francesc Torralba i
Vicenç Villatoro
Fragmenta Editorial

Una recomanació que n'inclou una altra: llegiu a poc a poc aquestes quaranta cartes.

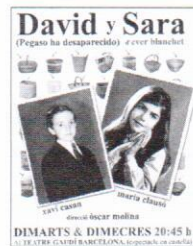
No cal presentar els autors (i Francesc Torralba és present cada mes a aquesta revista).

No cal fer-ne l'elogi. Només voldríem remarcar dues coses: els dos són persones de fiar i bons escriptors.

Per això aquestes cartes que s'escriuen "un cristià que cerca" i "un agnòstic amic de les religions" tenen un notable interès per tot lector que participi d'una o altra situació (o de les dues). Gairebé podríem caure en el tòpic: es llegeixen com una novel·la (una bona novel·la, s'entén). Aquest és potser el perill, perquè mereixen una lectura atenta, reflexiva. Resum: cal llegir-les a poc a poc. ☺

'David y Sara. Pegaso ha desaparecido', d'Ever Blanchet

Teatre Gaudí, Barcelona, 2012

L'amor com a concepte és quelcom difícil de definir però segurament tots ens posaríem d'acord a l'hora de pactar alguns criteris convencionals sobre el món de la parella. La relació del David i la Sara és la d'un amor atípic que, de ben segur, s'escaparia d'aquests suposats punts comuns acceptats per la majoria de nosaltres.

"Una historia de amor en ocho tramos" és la carta de presentació de la peça, de la qual destaca l'estructura narrativa per sobre dels continguts. La història d'aquesta peculiar parella s'explica partir d'una escena on ens presenten un David (Xavi Casan) i una Sara (Maria Clausó) ancians. Set escenes més a mode de *flashback* ens conduiran cap als orígens de la seva relació, quan eren poc més que uns infants.

Aquesta estructura és bàsica per al desenvolupament de la trama, ja que permet la juguesca d'amagar informació molt valuosa per a l'espectador. Així, s'anirà desvelant progressivament quin tipus de vida de parella han viscut aquest dos personatges: ¿són o han estat matrimoni, amants o simplement dos enamorats que mai van apostar per una vida conjunta?

A mesura que es van descobrint alguns elements essencials de la història, el to desenfadat del principi es veu entelat (sense desaparèixer mai completament) pel dramatisme de la vida dels

dos protagonistes. Tot i les vivències punyents que experimenten i la sèrietat que l'obra els atorga en determinats moments, l'autor no cau en el sentimentalisme i la llàgrima fàcil. Les seves vides són complicades, sí, però no es conceben com un drama malgrat les prohibicions, la por, els desitjos frustrats i el dogma social que fan de teló de fons.

El temps és un dels punts claus de l'obra: el pas dels anys i la seva petjada en anhels i les expectatives dels personatges, que actuen diferent a mesura que retrocedeixen les dècades en la seva biografia. Els dos artistes tiren endavant una obra despullada d'artificis amb una notable feina d'interpretació, en la qual destaca la ferma i alhora càlida veu de la Maria Clausó. L'actriu aconsegueix transmetre el to pertinent per a cadascuna de les seves etapes vitals.

Aquest pas del temps, també obliga els actors a fer un excel·lent treball de cos per fer-nos creure que són poc més d'uns nens els qui una hora abans eren dos vellets. Sota la direcció d'Óscar Molina, els canvis de vestuari es realitzen davant del públic com una acció més de l'obra. Se succeeixen amb fluïdesa i ajuden les diverses caracteritzacions, encara que sumen un grau de dificultat a la feina dels dos intèrprets.

L'autor, Ever Blanchet, tanca amb aquesta obra la trilogia sobre la sexualitat que ha realitzat amb els seus treballs previs *Desiguals* i *Pasta fullada*. Blanchet parla del sexe de manera natural i desinhibida, fet que en alguns diàlegs pot incomodar l'espectador més pudorós.

Vuit trams a l'inrevés per explicar dues vides. Una ruta que recula des del punt d'arribada, una residència de la tercera edat del segle XXI, fins a l'època del camió Pegaso en plena dictadura. Si us engresquen els misteris que amaguen les corbes d'aquest camí, animeu-vos a desfer-lo abans del 27 de juny. ☺